

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XI. ZATURDAG den 13den SEPTEMBER, 1823. N. 36

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WM. LEE.

Fiscaal's Kantoor, den 12den September 1823.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekualificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden als:

De Fransche Broden 18, en
De Ronde Broden 19 oncen.

Op pœne als by publicatie is gestatueerd,
Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 6den September 1823.

WAARSCHOUWING.

JUAN ELIZONDO, van de Spaansche natie, alhier met zyne familie ruim 10 jaren gewoond hebbende, is van voornemens met gemelde huisgezin binnen den tyd van 14 dagen naar elders te vertrekken. Schoon overtuigd dat hy hoegenaamd geen schulden nalaat, roept echter voorzigtigheid's halve elk en een ieder op dewelke vernemen mogte pretentien ten zynen lasten te hebben, dezelve binnen de 14 dagen optegeven.

GEENE GENEZING GEENE BETALING.

MET voorkennis van den Raad Fiscaal, zal de ondergeteekende ondernemen KANKER en ZWEER te genezen.

Men vervoege zich ten dien einde in het Stads Hotel.

WM. NORRIS.

Curaçao, 30sten Augustus 1823

NO CURE NO PAY!

WITH the sanction of His Honor the Fiscal, the Subscriber will undertake to cure CANCERS or ULCERS.

Application to be made at the City Hotel.

WM. NORRIS.

Curaçao, 30th August, 1823

NO CURA, NO SE EXIGE PAGAMENTO.

CON permiso del Honorable Fiscal, el infrascripto ofrece curar CANCEROS y ULCERAS.

Puedan acudir en la Hotel de Ciudad.

WM. NORRIS.

Curazao el 30 Agosto de 1823.

LONDEN.

July 18.—De veldtogt in Spanje blyft nog slepende zonder eenig vooruitzigt van een spoedig einde. Een ministerieel nieuwspapier van gisteren meldt, dat het Fransche gouvernement een vermoeden voedt dat de Kortes van Cadix op het punt staan om Ferdinand tot een verhoor te brengen, hetwelk met de onthoofding van dezen monarch zal uitkomen. Het nieuwspapier voegt er by dat ons eigen gouvernement geen geloof wil slaan aan het bestaan van zulk een voornemen; en alle omstandigheden der zaak vereenigen zich om deszelfs bestaan on waarschynlyk te maken; de Kortes te Cadix kunnen niet wel zoo onvoorzichtig zyn om zich aan eene daad schuldig te maken, dewelke hunne vyanden, die reeds naar hunne vernieling dorsten, een voorwendsel zoude geven tot de onbarmhartigste verovering die hen klaarblykelyk te wachten staat. Inderdaad kunnen zy wel met zoodanige eene handelwyze drygen, om het voortrukken der Franschen te beletten, maar het is waarschynlyker dat de laatst genoemden dit gerucht uitgestrooid hebben, om meer Spanjaarden onder den koninglyke standaard te verzamelen, dan er tot nu toe zyn, die blyken gegeven hebben, zich daaronder te begeven.

Wy hebben Corunna nieuwspapieren tot den 13den, en brieven van Madrid tot den 6den dezer ontvangen. De gewigtigste berigten van Corunna zyn betrekkelyk op het gedrag van generaal Morillo en zyne armée. Uit eene briefwisseling van Sir Robert Wilson met dien bevelhebber ontwaren wy dat Morillo, onderwerping aan de Franschen had aangeraden, waaruit Sir R. Wilson besluit dat hy tot de belangen van den aanrander is overgegaan. Wy hopen dat dit oordeel te verhaast is; Morillo kan met de meest patriotische inzigten zyne landslieden afraden om hunne hulpbronnen en de geestdrift van het volk door eenen nutteloozen tegenstand uitteputten; en ontwyfelbaar is het afvallen van de Kortes van Cadix niet noodzakelyk een afval van de zaak van Spanje. Deze nieuwspapieren bevatten ook eene proklamatie van gen. Quiroga, die een gedeelte van Morillo's armée schynt mede genomen te hebben: hy roept alle klassen van Spanjaarden op om zich tot het uitdryven der Franschen te vereenigen.

De berigten van Madrid bekennen dat het regentschap niet weinig wegens finantiele bezwarenissen verontrust is, en dat het gebrek aan geld middelen, tot het voortzetten van den oorlog wel tot eenig misverstand tusschen de Franschen en hunne Spaansche bondgenoten konde aanleiding geven.

Aangaande den oorlog zelfs behelzen de laatste berigten geene belangryke byzonderheden, dan alleen die van een onbeduidend gevecht te Santona. In de Fransche nieuwspapieren wordt er gemeld dat gen. Ballasteros eene beweging gemaakt had die een voornemen aanduidde om den doortogt van Sierra Morena te bezetten, eene onderneming waardoor hy dadelyk den terugtogt van Bourdesoult en Bourmont zoude afsnyden. Indien de hemel dezen bevelhebber en generaal Morillo, die zich als nog onafhankelykheid, van beide regentschap staande houdt met wyze raadgevingen bysta, dan is er nog hope voor Spanje.

Er zyn brieven van Oporto tot den 3den dezer ontvangen, meldende dat deze stad onder alle rampen en verwarringen eener militairen heerschappy lydt. De soldaten maken gebruik van de magt en wispelturigheid die zy door hunne dubbele trouwloosheid verkregen hebben, om zoo wel de koningsgezinden als de konstitutionelen te onderdrukken.

Waarschynlyk is het belangrykste artikel van de nieuwsen die wy gedurende deze werk ontvingen, een dokument dat wy in een Bremer nieuwspapier vinden. Het is een van die ongeteekende ongeloofwaardige manifesten waarmede het de onderscheidene leden van het Heilige Verbond behaagd heeft, om het volk van Europa van tyd tot tyd te onderrigten, te onderwyzen of te vermaken.

Het onderwerp daarvan is, dat, het gene tegenwoordig de aandacht vermeerdert en geen gering aandeel in de verontwaardiging van de beschaafde wereld heeft—de inval in Spanje. De schryver legt niet veel klem op het gebrekkige van de Spaansche konstitutie. Zyne regtvaardiging wegens den inval in Spanje is een voudiger en gemakkelyker om uittevoeren. Hy zegt, dat in de eerste plaats, een weinig oorlogs oefening goed voor het staatkundige welvaren van Frankryk was; en ten tweeden, was de oorlog noodzakelyk om het Spaansche volk de inkwisitie te hergeven, waarna zy zoo als het schynt vurigłyk wenschen.

Het toestemmen van het eerste artikel is een verschrikkelyk nieuws in de staatkunde, maar de beweegreden die het bybrengt, heeft zonder twyfel al te dikwyls gediend om ellende over het menschelyke geslacht te verspreiden.

Indien Frankryk ieder keer dat het aan binnenlandsche beroertens lydt hare kwade gemoedsgesteldheid in het leven van hare naburen moet koelen, dan zeggen wy, zoude het beter zyn, de oorzaak dezer kroniekе ziekte met eens te verdelgen: de Bourbonsche dynastie of door het ontbinden van hun koningryk, om dit gedrogt te verslaan, eer nog meer onafhankelyke staten aan zyne verslindheid opgeofferd worden.

De tweede regtvaardiging voor den inval in Spanje is, dat het bestemd is om het Spaansche volk de zegeningen van de inkwisitie terug te geven, die zy gelyk wy gezegd hebben, tot uitzinnigheid toe bemionen.

Twee partyen in Spanje mogen de wederinstelling der inkwisitie wenschen. De geestelykheid die dan hare vreeslyke magt konde uitoefenen en het gemeen die in deszelfs domheid of lage toestand voor hare verschrikkelykheden veilig zyn. Deze twee zyn misschien het grootst gedeelte, maar zeker diende de meerderheid niet de overhand te hebben indien het strydt tegen de wenschen van de genen die den rang, den rykdom en de kundigheden van een land in zich bevatten; en het is onzinnig om te denken dat de edelen, de ryken en de verstandigen in Spanje de wederinstelling der inkwisitie wenschen kunnen.

PERSIEN.

Na dat de Persiaansche minister Mirza Mahomed Saulit het onderwerp zyner zending in dit land geeindigd had, en nu dat hy de noodige toebereidselen tot zyn vertrek naar Rusland met het korvet de Jasper gemaakt had, gaf hy als zyn laatst publiek dokument, eene bekendmaking van den prins regent van Persien uit, aan het volk van Engeland en de onderscheidene Europesche natien, waarvan het volgende een afschrift is:—

"Dewyl zich sedert kort verscheidene Europesche familien naar Amerika en Nieuw Holland, en weder andere naar Georgia en Daghistan als kolonisten zich begeven hebben; zoo verzekert zyne koninglyke hoogheid Abbas Mirza, de prins regent van Persien, persoonlyk door middel van zynen minister aan het hof van Groot Brittanien, al de genen die genegen mogten zyn, om zich in 't koningryk Adzirbijan waarvan Tabriz de hoofdstad is, ter woon nedertezetten, dat hy hen dadelyk by hunne aankomst in het distrikt van Souvidgeboulogh landeryen zal doen aanwyzen met woon plaatsen daarby en alle benoodigheden voor hun gemak en bestaan. De grond brengt overvloed van tarwe, garst, ryst, katoen en alle soorten van boom vruchten of koorn voort die men mogt verkiezen te planten en de eige voortbrengzels van dat land gaan die van alle andere gedeeltens van den aardbodem te boven. Buiten de vergunning van landeryen zullen de kolonisten zoo lang zy in Persien wonen van alle belastingen en kontributien bevryd zyn; hunne eigendommen en personen zullen onder de onmiddelyke bescherming van den prins gewaarborgd worden, die zich ook nog verbindt dat zy met goedheid en oplettendheid zullen behandeld worden, en dat zy volgens de gewoonte van Persien volkomene vryheid van religie en gevoelen zullen genieten, en dat zy zonder dwang en storing hunnen godsdienst op hunne eigene wyze kunnen uitoeffenen. *Daar alle reizigers die Persien* bezocht hebben overeenkomen, dat het de beste luchtstreek onder de zon is, zoo is het alleen noodig, om als een bewys optegeven, dat het de gewone verzamel plaats is, van personen die hunne gezondheid by hunnen oponthoud in de Indiën verloren hebben, en het gebeurt zeer zelden dat zulke zieken zich niet spoedig van hunne kwaal herstellen.

"Zyne koninglyke hoogheid wordt tot het uitgeven zyner bevelen, om deze zyne gevoelens algemeen bekend te maken door den hartelyken wensch voor het welzyn der kolonisten, en de verbetering van zyn land aangespoord; waarvan hy door vroegere ondervinding overtuigd is, dat hetzelve in kundigheden zoude toenemen, en hoofdzakelyk in alle opzigten zoude winnen door een uitgebreider en gemeenzameren omgang met Europeanen en hoofdzakelyk met die, welke hy altyd genoegen instelde "zyne Engelsche vrienden te noemen."

"Na dat de ondergeteekende op zoodanige wyze den wil en de wenschen van zynen prins volgens de stellige bevelen waarmede hy vereerd is bekend gemaakt heeft, zoo oordeelt hy het omtrent onnoodig, om eenige aanmerkingen te maken op de verzekeringen die in dit dokument gegeven worden, wyl het karakter van zyne koninglyke hoogheid zoo wel bekend is, en zoo behoorlyk geschat worde door de Engelsche onderdanen die voor jaren lang in Persien gewoond hebben, en waarby vele schryvers van dat en meer andere landen hun getuigenis gevoegd hebben; maar tot voldoening van zoodanige individuen die de gelegenheid niet mogten hebben om ten dezen opzigten opheldering te bekomen, verzoek des prinsen eerbiedige dienaar en onderdanige vertegenwoordiger verlof om te berigten dat de prins zyn meester altyd gekarakteriseerd is als in den hoogsten graad liefdryk, regtvaardig, mildadig en eerwaardig; en alhoewel verheven in zyn gedrag, zeer spraakzaam en proverbieel van eenen mild, verheven en grootmoedigen inborst; hy bezit groote ziels vermogens die edel besteed worden; hy is een yverig voorstaander van reine zeden en religie zonder dweepzucht; de vriend van onderdrukten en noodlydenden; overeenkomstig oefent hy strenge en onpartydige geregtigheid, maar terzelven tyd gebruikt hy zyne hooge voorregten met de medelydenste toegevenheid; vurig in zyne pogingen om zyn verstand aantekweken, en om toestand van alle klassen van zyne onderdanen te verbeteren zoo verre de omstandigheden waarin hy geplaatst is het toelaten; inderdaad mag met waarheid gezegd worden, dat hy ten hoogsten onderscheidend is in alle deugden die in eene beschaafde zamenleving bestaan, of die eenen monarch of den man versieren of veredelen.

"MAHOMED SAULIT.

"No. 25, Groot Coramstraat, Londen, July 8."

Den 13den September 1823.

JUAN ELIZONDO, ingezeten en geboren te Caracas, en gevolgelyk niet tot de Spaansche natie behorende, gelyk by misgissing in de Kourant van den 6den dezer en van heden is geplaatst geworden, van voornemens zynde zeer spoedig dit eiland te verlaten, herhaalt als nog en dat wel voor de laatste maal, de door hem gedane opneping in diervoege als by advertentie in de Kourant van bovengemelde datum staat vermeld.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—SEPTEMBER.

6.	bark	Earl of Chatham, Munro,	Ocumares
	lantje	N. S. del Carmen, Rodriguez,	Puerto Cabello
8.	golet	Jacoba, Craane, jr.	Acquio
10.	——	Thelemachus, Solagnier,	Aruba
	brik	Fanny, Baker,	New York
	golet	Favorite, Rotje,	Coro
11.	brik	Fame, Rycroft,	New York
12.	golet	Diana, Ricard,	Porto Rico
	——	La Perla, Fraginals,	Puerto Cabello

UITGEKLAARD—SEPTEMBER

6.	golet	Juliana, Luydens,	Porto Rico
	——	La Perla, Fraginals,	Puerto Cabello
	——	Catharina, Simon,	St. Thomas
9.	——	Prins van Oranje, Rusman,	Coro
	——	Twee Vrienden, Eikmeyer,	Aruba
	brik	Liberty, Titcomb,	Boston
10.	bark	Drie Gebroeders, Flemming,	Aruba
	golet	Superior, Castilli,	Porto Rico

De Colombiaansche schoener Volador, kwam op Donderdag laatstleden van Maracaybo alhier aan. Zy bragt geene tyding waarop men staat kan maken. Het schynt dat aldaar alles in rust was, en dat de gezaghebbenden druk bezig waren om het gouvernement in orde te brengen.

Men zegt dat generaal Padilla tot bevelhebber benoemd was, van het eskader van La Guayra, maar dat hy geweigerd had zulks voor het tegenwoordige aantenemen. Hy is naar Carthagena vertrokken. Intusschen blykt het dat kapt. Beluche het bevel zal overnemen.

Gisteren kwam alhier aan de Spaansche schoener La Perla, van Puerto Cabello, zy bragt een aantal passagiers mede, bestaande voornamelyk uit vrouwen en kinderen. Het schynt dat de bevelhebber aldaar alle toebereidselen maakt voor eene sterke verdediging, ingeval dat de plaats mogt aangevallen worden; en hy verklaart dat hy tot uiterste toe zal uithouden.

Barbados, 14den July.—Verleden Woensdag werd er een vice admiraliteits krygsraad gehouden, waar de Weledele Heer John A. Beckles presideerde, geadsisteerd door de Weled. Heer John Brathwaite Skeete en kapitein Crole van de oorlogs brik de Suriname. Er werden twee zaken verhandeld, eene om eenen man te verhooren die aan de gezaghebbenden alhier overgeleverd was door de Nederlandsche brik de Kemphaan, beschuldigd met den slaven handel gedreven te hebben; welke zaak door den grooten raad verworpen werd, wyl er geene getuigen waren om de beschuldiging te staven.

Wy hebben met de brikken Fame en Fanny Amerikaansche nieuwspapieren tot den 16den ll. ontvangen, waaruit wy de volgende uittrekselen gemaakt hebben:—

UIT AMERIKAANSCHE NIEUWSPAPIEREN.

New York, 2den Augustus.

Van Cadix.—De schoener Tom, kapt. Tatem, is te Philadelphia van Cadix aangekomen, welke plaats hy den 22sten Juny verliet. Kapitein Tatem berigt dat de koning van Spanje en de Kortes van Seville te Cadix waren aangekomen. Hy weigerde om Seville als koning van Spanje te verlaten, en werd door de Kortes als een privaat man naar het eiland Leon gebragt en aldaar weder als koning aangesteld. Cadix werd streng door een Fransche 84tiger en vier fregatten geblokkeerd. De Tom werd verscheidene dagen door het blokkerende eskader opgehouden. Kapt. Tatem berigt dat meest al de vrouwen te Cadix zich gewapend hadden met het besluit om de konstitutie te verdedigen, dat eenige van de minoogde soldaten waren dood geschoten, en dat het nieuws van Portugal ongunstig was.

Met blydschap berigten wy de aankomst op gisteren in de Nicolaas & Felix, van de officieren en het volk der gewapende Vereenigde Staten brik Enterprize, die onlangs op Klein Curaçao strandde.

Gibraltar, July 1.

Proklamatie van generaal Vigodet aan de soldaten van het permanent leger en de nationale militie, de verdedigers van het eiland van Cadix.

"Het is myn grootst geluk, geplaatst te zyn, aan het hoofd van zoo vele waardige Spanjaarden, de beschermers der nationale eer en der wettige regten van hunne landgenoten; met geestdrift vind ik my vereerd door zyne majesteit uitgekozen te zyn, om dat kostbaar gedeelte der gewapende burgers te bestieren, wier deugden en vaderlandsliefde hen aangezet hebben om hunne haardsteden, eigendommen en huisgezinnen te verlaten, om zich onder vermoeijenissen en berovingen te begeven, om op zulk eenen afstand de nationale vryheid en onafhankelykheid te verdedigen, welke zoo geweldadig door vreemde trouwloosheid aangerand worden. Op het aanschouwen van het voornemen en nadruk die zoo klaarblykelyk onder de getrouwe en standvastige Spanjaarden schynen die voor de derde maal in dezen omtrek vergaderd zyn, het bolwerk van nationale onafhankelykheid, vryheid en eer, ben ik op het punt om te bezwyken, en zou gaarne indien het mogelyk was, myne voornemen hooger voeren, dan waar dezelve reeds bereikt hebben; maar ten einde ons in een eerbiedwekkend daglicht aan onze trotsche vyanden voortestellen, zoo zyn ons voornemen, geestdrift en vaderlandsch liefde niet genoeg, maar organisatie, discipline, standvastigheid en volstandigheid in het verdragen der vermoeijenissen en ontberingen, en de strikste gehoorzaamheid en naauwkeurigheid in dienst worden hiertoe vereischt. Ik waarschouw U, dat om het groote werk, hetwelk wy begonnen hebben te volbrengen, het noodzakelyk is dat gy weet, dat er geen middel weg bestaat tusschen eene schandelyke overgaf en eene overwinning behaald, door eene standvastige in achtneming dier pligten. Ik ontwaar dat de meesten onder U van deze waarheid overtuigd zyn; maar ik verzeker U, dat zoo er iemand is, die door kwade raadgevingen of lafhartigheid, van het pad der helden zich mogt laten aftrekken, die in zoodanig een geval, door zyne medemakkers aangewezen wordt, zal wie hy ook zy moge, die deze zwakheid aan den dag legt, of verraderlyk handelen, naar de wet gestraft, en voor altoos van vrye mannen verbannen worden, die besloten hebben, zich onder de puinen van hun land te begraven, en te bernieuwen, zoo het noodig zy, op het eiland van Cadix, de roemryke aandenking van de oude Numantia. Stelt uwe uiterste pogingen in het werk, gantsch Europa houdt hare oogen naar ons gerigt; en wie weet of de voorzienigheid ons niet ten tweede maal opgeroepen heeft, om hare bevryders, en het voorwerp harer bewondering en welbehagen te zyn; zoo dat terwyl gy onder de vermoeijenissen zuchten, uwe eenigste gedachte moet zyn, dat gy gevaar loopt uwe vryheid misschien voor altoos te verliezen; laat dit zy uwe beweegreden tot groote pogingen en manmoedigheid, tot dat deze heldhaftige onderneming volbragt zy, waar in uw opperbevelhebber, uw landgenoot en wapengezel, U belooft te geleiden en U tot een voorbeeld te strekken. Lang leve de konstitutie! Lang leve de konstitutioneele koning!"—*De Uitgever.*

De uitslag van den optogt van het tweede korps der armée, is het opbreken van het beleg van Sagontum, de bezitneming van Valencia en de onverwachte en overhaastte terugtrekking van het grootste korps, hetwelke de vyand had.

Op den 12den nam de chef der koning-gezinden M. Chambo bezit van het kasteel van Tortosa, en hy hoopte, binnen weinige dagen, meester der stad te worden. Het is een belangryk punt, want het verschaft eene gemeenschap tusschen Madrid en Catalonia.

Gibraltar, Juny 30.

Cadix, Juny 28.—Het heeft den koning behaagd het distrikt uitmakende het eiland van Cadix in eenen staat van beleg te verklaren.

Door eene publieke kennisgeving van den stadsraad van Cadix, gedagteekend den 26sten dezer, worden alle timmerlieden en scheeps timmerlieden, het zy dat zy tot het korps genaamd de *Matricula* behooren bevolen, den volgenden dag te verschynen om gebezigd te worden, elk naar den ambacht die zy verstaan; en de genen die zich achteruit houden, zullen naar de wet gestraft worden.

Gibraltar, Juny 28.

Cadix, Juny 23.—De volgende koninglyke order is aan de Kamer van Kommertie gezonden, en door de laatste aan de kooplieden te Cadix bekend gemaakt:—

"Het heeft den koning behaagd om te bevelen, dat de schatkamer van deze provintie met alle soorten van betaling zal opschorten; dat gemunt geld alleen door het tolhuis voor betaling der geregtigheden zal ontvangen worden; en dat er dagelyks berigt van de ontvangene sommen zal gemaakt worden, ten einde dezelve zoo als de omstandigheden vereisschen kunnen gebruikt worden."

Cadix, Juny 25.—Op de wyze gelyk in de dagorder van gisteren bekend gemaakt is geworden, werd de eerbiedwaardige asch van de slagtoffers van den 25sten Mei met de grootste plegtigheid naar de hoofd kerk vervoerd; de militaire en burgerlyke gezaghebbenden van deze stad, verscheidene nationale generaals en admiraals en de vreemde konsuls woonden deze patriotieke verrigting by; de plegtigheid hiervan werd door eene talryke en prachtige zamenkomst vermeerderd. De troepen vormden eene kolonne en trokken op van het Konstitutie Plein, ieder korps zoo blymoedig als naar gewoonte vóór het Zinnebeeld van onze Vryheid.

Volgens het getuigenis van een patroon van Port St. Mary's schynt het dat de vyand op den 23sten met 4000 man voetvolk en 500 man paardenvolk is binnen getrokken. De krygsmagt die in Andalusia is gevallen, bestaat uit 20,000 man, waaronder 5000 man paardenvolk en 14 kanonnen zyn. Zy maken twee divisien uit, die zich te Cordova vereenigden; de eene kwam over Despenaperros, en de andere over den weg van La plata.

Op den 22sten kwamen drie oproerlingen als voorloopers van de Fransche troepen te Rota binnen; zy deden verscheidene schoten op den konstitutionelen steen en bygevolg verbryzelde denzelven; zy eischten eene bark om depeschen naar den vice-admiraal Hamelin te brengen die vóór deze haven kruist. Onder andere bevelen die zy terug lieten was dit, dat by de aankomst der *vrienden* geene groene behangsels zoude gebruikt worden en zy schreeuwden luidskeel, "Lang leve de koning, de religie, en onze patroon de hertog van Angouleme!" De inwoners bleven stomme aanschouwers by dit voorval, en een lamp verkooper die niet tot die stad behoorde was de eenigste die zich in hunne uitroepingen vereenigde. Men weet dat deze drie muitelingen hunnen weg naar Port St. Mary's namen, waar zy met prenten in hunne hoeden verschenen, uitroepende "Lang leve de maagd der wonderen!" Zy schoten daar ook op den konstitutie steen, en by de boven genoemde bevelen voegden zy de waarschouwing om hen niet zamenzweerders of oproerlingen te noemen, maar *divisien van de koningsgezinden*, bende van gewapende mannen die de Fransche voorhoede uitmaken.

Te *Cano del Trocadero*, zyn reeds 14 veldstukken geplaatst.

Dezen morgen om acht ure trok eene kolonne van omtrent 2000 man voet en paarden van Port St. Mary's naar Port Royal op; en, des namiddags vertrokken omtrent twee kompagnien voetvolk, in welker midden zoo als het schynt eenige veldstukken waren.

Kennisgeving.—Kolonel B. Coloana de Ornanno, maakt bekend dat het aan hem opgedragen is, om alle vreemdelingen Franschen en Italianen te derigeren die wenschen mogten zich onder de banieren der heilige zaak van vryheid te begeven. De verzamel plaats is de armée van luitenant generaal Zayas, waar zich de dappere generaal Lallemand is, wiens naam aan de vrienden der vryheid welbekend is, en die nooit met despotismus konde zamenspannen.—*De Uitgever.*

Kaap de Goede Hoop, 10den April.—Z. M's schoener Cockburn, luit. Owen, stevende naar Simon's Baai, misgitte het land, en raakte in ondiep water. Op den 2den dezer ten 10 ure s'avonds bevond zy zich aan den uithoek van Mesenburg, en ten 4 uur s'morgens, met eene zwaar wind uit het Z. O brak hare kabel en zy dreef op strand. Haar scheepsvolk is gered; maar er is weinig hoop om het vaartuig af te krygen. De masten zyn afgekapt en het roer verloren. De berigten uit de Algoa Baai melden het verlies op den 1sten dezer van het Nederlandsche korvet Zeepaard, kapt. Rentzes, van 28 stukken, komende van Batavia. Hetzelve liep op strand in een dikke mist, omtrent drie mylen van Kaap Reciffe. Er waren 180 man aan boord, waarvan 7 verdronken en verscheidene zeer zwaar gewond. Het vaartuig is geheel verloren.

De souvereinen van Oostenryk, Rusland en Pruissen, hebben hunne afgezanten van het hof van Stutgard terug geroepen, om dat de koning van Wurtemburg geweigerd heeft, gehoorzaamheid te betoonen aan hunne dispotieke vordering, om zyne konstitutie die hy aan zynen volke gegeven heeft te vernietigen. Het [illegible] de drie groote mogenheden, te Verona [illegible] wenschen aan de koningen van Beyeren en Wurtemburg en andere Duitsche staten die vrye konstitutie hebben geteekend hadden, [illegible] prins Metternich belast was met de uitvoering hunner plannen. De Duitsche vorsten waren nog hoegenaamd niet bezield met den woelgeest der gewezene medepligtigen van Napoleon; en de graaf Winzingerode, eerste minister van Wurtemburg, heeft een circulair gezonden naar de ministers van Wurtemburg aan de onderscheidene hoven van Europa, klagende over het gedrag der hooge Verbondene Mogenheden.—De mededeeling van dit dokument werd als zeer beledigend beschouwd door de dispotieke mogenheden, daar zulks hunne voornemens en onderhandelingen ten toon stelt, welke zy nimmer willens waren aan den dag te brengen; en na vele betogingen op dit onderwerp, hebben zy ten laatste, gelyk wy boven gezegd hebben, hunne ongenoegen te kennen gegeven, door hunne afgezanten van het hof van Wurtemburg te roepen. In bevordering der oogmerken van dat verbond, heeft de ryksdag van Frankryk noodig geoordeeld om den koning van Wurtemburg te bevelen, om een nieuwspapier, uitgegeven te Stutgard, onder de naam van de Duitsche Opmerker, te doen ophouden, en de Uitgever te beletten om binnen de vyf jaren geene periodieke publikatie uittegeven. De afgezant van Wurtemburg weigerde zyne stem hierin te geven, en wy hopen dat de koning van Wurtemburg, door de drie gewezene medepligtigen van Bonaparte daartoe niet zal gedwongen worden.—Iets zeer zonderling van deze zaak is, dat de minister van Hanover op den ryksdag gestemd heeft in den geest van het heilig verbond!!! De misdaad van den Duitsche Uitgever was, om dat hy de gemeene handelwyze der inkwisitie, daargesteld te Meyence, op gezag van het kongres te Carlsbad doorgehaald had, welkers leden voor vier jaren geleden elk één 4l. s'daags had, om niets te doen! Wie weet in welk eenen korten tyd de afgezanten van Oostenryk, Rusland en Pruissen van Engeland zullen terug geroepen worden. Inderdaad, wy weten dat de afgezanten van Oostenryk en Pruissen van [illegible] zyn om dit land in kort te verlaten, [illegible] ne opvolgers nog niet benoemd zyn.—[illegible] *Engelsche Moniteur.*

Stutgard, 14den Juny.—Ter [illegible] van het besluit van den ryksdag van [illegible] verbond, zyn de overblyvende exemplaren van den Duitsche Opmerker opgezegeld geworden, en dat dagblad heeft gisteren deszelfs laatste nummer uitgegeven, welke niets bevat dan deze kennis geving, deszelfs afscheid van de lezers en dankbetuigingen voor het gestelde vertrouwen.

Frankfort, 17den Juny.—Terwyl de Turksche vloot uitgegaan is, om derzelver geluk in een ander geval tegen de Grieken te beproeven, hebben de bevelhebbers in Macedonia begonnen hunne troepen te verzamelen om de Grieksche soldaten die zich in Thessalien verspreid hebben weg te jagen. Volgens de laatste berigten, echter, beloopt de krygsmagt der Tur

ken te Lorissa, welke fortres zy altyd in bezit gehouden hebben niet boven de 4000 man. De laatste brieven van de Turksche grenzen, te weten, van Semlin gedagteekend 3denJuny, maken melding van berigten die verspreid werden na de komst der Tartaren in Belgrade, dat de Turksche vloot kort na dat zy de Dardanellen verlaten haeft door de Grieksche vloot is aangevallen, en zeer ruuw behandeld; ja zelfs dat de Grieken met een fregat en drie brikken kapt. Pasha afgesneden hebben. Men zegt dat deze Tartaren, Konstantinopel op den 29sten Mei verlaten hebben. Volgens ontvangene brieven uit Pestle, werd er tevens in het algemeen te Bucharest berigt dat eenig groot ongeluk de Turksche vloot was overgekomen. De gewoone onzekerheid der uit deze bron ontvangene berigten in achtnemende, wordt er toegestaan dat bovengemelde berigten bevestiging vereisschen. —*Hollandsche nieuwspapieren, 21sten Juny.*

OVERLEED.—Op Zondag avond den 7den September, de Weledele Gestrenge Heer J. A. Van Speyk, Tweede Luitenant aan boord van Z. M.'s brik de Kemphaan. Zyne overblyfzels werden den volgenden namiddag met alle militaire eerbewyzingen ter aarde besteld.

En op deezelfden dag, in den hoogen ouderdom van 82 jaren, Mejufvrouw Abramina Rojer.

The Colombian schooner Volador, arrived on Thursday last from Maracaybo, she brings no interesting intelligence, it appears that every thing there was in a state of tranquillity, and that the authorities were busily employed in organizing the government of the city.

It has been said that general Padilla had been appointed to the command of the La Guayra squadron, but it seems that he has declined accepting of it for the present, and has gone to Carthagena, in the meantime it appears that captain Beluche is to have the command.

Yesterday arrived the Spanish schooner La Perla, from Puerto Cabello, she has brought a number of passengers consisting chiefly of women and children, it appears that the commandant there is making every preparation for a vigorous defence in case of the place being attacked and declares that he will hold out to the last extremity.

Barbados, July 14.—A court of vice admiralty was held on Wednesday last, when the hon. John A. Beckles, president, assisted by the hon. John Brathwaite Skeete and captain Crole of the Surinam brig of war. There were two cases before it, one for the trial of a man taken and delivered over to the authorities here by the Dutch brig of war Kemphaan, on the charge of being engaged in the slave trade—when the grand jury threw out, having no evidence to support it.

We have received American papers by the brigs Fame, and Fanny up to the 16th ult. from which we have made the following extracts:—

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, August 2.

From Cadiz.—The schooner Tom, captain Tatem, has arrived at Philadelphia from Cadiz, whence she sailed on the 22d of June. Captain Tatem reports that the king of Spain and Cortes had arrived at Cadiz from Seville. He refused to leave Seville as king of Spain, and was taken by the Cortes as a private individual to the island of Leon, and there reinstated as king. Cadiz was rigorously blockaded by a French 84 and four frigates. The Tom was detained several days by the blockading squadron. Captain Tatem also states that the male inhabitants of Cadiz was almost universally arming, with the resolution of defending the constitution; that some of the disaffected soldiery had been shot, and that the news from Portugal was of an unfavorable character.

We are happy to announce the arrival yesterday in the Nicholas & Felix, of the officers, crew and armament of the U. S. brig Enterprize, recently wrecked at Little Curaçao.

Gibraltar, July 1.

Proclamation of general Vigodet, to the soldiers of the permanent army and national militia, the defenders of the island of Cadiz.

"It being my greatest good fortune to be placed at the head of so many worthy Spaniards, the defenders of the national honor, and of the legitimate rights of their countrymen; full of enthusiasm on finding myself selected by H. M. to direct the valuable portion of armed citizens whose virtues and patriotism have led them to abandon their hearths, their property, and their families, and to come amidst fatigues and privations, to defend at such a distance, the national liberty and independence, which are so atrociously attacked by foreign perfidy; on beholding the resolution and energy that shine so conspicuously among all the loyal and firm Spaniards that are assembled in this circuit, the bulwark, for the third time, of national independence, liberty and honor; my heart is ready to burst, and would fain, if it were possible, carry my resolves to a greater height than they have already attained to. But as, in order to place us in a situation to inspire respect in our haughty enemies, decision and enthusiasm and patriotism are not sufficient, and that organization, discipline, firmness, and constancy under fatigue, and sufferance of hardships and privations, and strict obedience and punctuality in the service, are indispensably necessary, I caution you that to accomplish the great work which we have begun, it is requisite that you should know, that there is no medium between yielding shamefully and ignominiously, and conquering by a steady adherence to these duties. I am aware that most of you are well convinced of this truth; but nevertheless, if any one ill-advised or through cowardice, should depart from the road of heroes, which, under such critical circumstances, is marked out by his fellow-soldiers, I assure you all, that whoever may betray weakness, or act infamously, shall be punished as the law directs, and be separated forever from free men, who are determined to bury themselves under the ruins of their country, and to renew, if it should be necessary, in the island of Cadiz, the glorious remembrance of Numantia of old. Use, therefore your utmost exertion; all Europe has its eyes fixed upon us; and who knows whether Providence has not appointed us to be, a second time, her liberators, and the objects of her admiration and delight; so that, whilst labouring under hardships, your only thought should be that you are about to lose your liberty, perhaps forever; and let this lead you to vigorous exertion and manliness, until that heroic enterprise shall have been accomplished, in which your commander in chief, your countryman, and companion in arms, promises to be your guide and model. Long live the constitution! Long live the constitutional king!"—*Redactor.*

The result of the march of the second corps of the army is, the raising of the siege of Saguntum, the occupation of Valentia, and the sudden and precipitate retreat of the largest body of troops which the enemy had.

On the 12th, the chief of the royalists, M. Chambo, took possession of the castle of Tertosa, and he hopes, in the course of a few days, to become master of the town. This is a very important acquisition, as it facilitates the communication between Madrid and Catalonia.

Gibraltar, June 30.

Cadiz, June 28.—The king has been pleased to declare in a state of seige, the district comprehending the island of Cadiz.

By a royal order of the 24th inst. the king has been pleased to order, that the third army of operations to which were allotted the 1st and 11th military districts, be extinct. The troops of said third army which arrived at this island of Cadiz, are therefore to form part of that which has been raised in the latter place. For the cavalry belonging to said army an advantageous post has been appointed. The army hitherto called of *reserve*, will henceforth be denominated the *third army*, and that at present in the island of Cadiz will be called the *reserve*. The troops of the third army, that was, and which have remained in the 11th district and those that may be therein organized in future, will form a division named, *division of troops of the 1st and 11th districts.*

By a public notice from the town-council of Cadiz, of the 26th inst. all carpenters and caulkers, whether belonging to the body called *Maestranza* or not, were ordered to present themselves on the following day, to be employed each according to his respective trade. It adds, that those who should fail to appear, will be punished as the law directs.

Gibraltar, June 28.

Cadiz, June 23.—The following royal order has been transmitted to the Chamber of Commerce, and, by the latter, made known to the merchants of Cadiz:—

"The king has been pleased to order, that the treasury of this province suspend all manner of payments; that specie alone be admitted in the Custom house, in payment of duties; and that daily reports be made of the sums received, in order to their being applied as circumstances may require."

Cadiz, June 25.—In the manner announced in yesterdays order of the day, the venerable ashes of the victims of the second of May, were carried to the cathedral church, with the utmost solemnity; the military and civil authorities of this town, several national generals and admirals, and the foreign consuls attending this patriotic act; the solemnity of which was increased by the presence of a numerous and splendid concourse. The troops formed in the column, and filed off from the Constitution Square, each corps cheering, as usual, before the Symbol of our Liberties.

It appears by the testimony of a patron from Port St. Mary's that the enemy entered that town on the 23d, to the number, it it said, of 4000 foot and 500 horse. The forces that invade Andalusia amount to 20,000 men, of which 5000 are cavalry, and 14 pieces of cannon.—They formed two divisions that united at Cordova: the one having come by Despenaperros, the other by the road of La-plata.

On the 22d, three of the factions, as itineraries of the French troops, entered Rota; fired several shots at, and thus destroyed, the constitution stone, and afterwards ordered a bark to carry despatches to rear-admiral Hamelin, who is cruising off this port. Among other injunctions which they left, one was that no green hangings should be used when the *friends* should arrive; and they vociferated in the loudest manner, "Long live the king, religion, and our patron, the duke of Angouleme!" The inhabitants remained silent spectators of this scene, and a lamperier, not belonging to the town, was the only one who joined in their acclamations. It is known, that these three factious proceeded to Port St. Mary's, where they appeared with prints in their hats, and shouting "Long live the virgin of the miracles!" They likewise fired at the constitution stone; and the injunction above mentioned, they added the caution not to call factious nor rebels, but *divisions of the Royalists*, the bands of armed men that form the French van guard.

At the *Cano del Trocadero*, 14 pieces of ordnance are already mounted.

At eight o'clock this morning, a column of about 2000 infantry and cavalry marched from Port St. Mary's to Port Royal; and, in the afternoon, about two companies of infantry, in the centre of which there were, it appears, some field pieces.

Notice.—Colonel B. Colonna de Ornano gives notice, that he is commissioned to direct all foreigners, French and Italian, that wish to enlist under the banners of the holy cause of liberty. The rendezvous is the army of lieutegeneral Zayas, where the brave general Lallemand is, whose name is well known to the friends of liberty, and who never could compound with despotism.—*Redactor.*

Cape of Good Hope, April 10.—His majesty's schooner Cockburn, lieut. Owen, in standing in for Simon's Bay, mistook the land, and finding shoal water, brought up at 10 *p. m.* on the 2d inst. off Musenburg Beach, and at 4 *a. m.* on the 3d the wind blowing strong from the S. E. she parted and drove on shore. Crew saved; but little hopes are entertained of getting the vessel off; the masts are cut away and rudder lost.—Accounts from Algoa Bay state the loss on the 1st inst. of the Dutch corvette Zepaard, capt. Rentzes, 28 guns, from Batavia, having run on shore in a thick fog, about three miles from Cape Reciffe. The crew consisted of about 180 men, 7 of whom were drowned, and several severely hurt. The vessel has become a complete wreck.

The sovereigns of Austria, Russia, and Prussia, have withdrawn their ambassadors from the court of Stutgard, because the king of Wurtemberg has declined yielding obedience to their despotic demand, that he should put down the constitution which he has given to his state! It seems that at Verona the three great powers had already signed their wishes to the kings of Bavaria and Wurtemberg, and the other states of Germany who have free constitutions, and that prince Metternich was charged with the completion of their projects. This meddling spirit of the ex-accomplices of Napoleon was not at all relished by the German sovereigns: and count Winzingerode, the Wurtemberg prime minister, sent a circular to the Wurtemberg ministers at the different courts of Europe, complaining of the conduct of the high allies. The publication of this document was considered exceedingly offensive by the despotic powers, as it exposed designs and transactions on their part, which they never intended should be divulged! and after many remonstrances on the subject, they have at length manifested their displeasure, as we have stated above, by the withdrawing of their ambassadors from Wurtemberg.—In furtherance of the views of that alliance, the Diet of Frankfort has thought proper to order the king of Wurtemberg to suppress a newspaper published at Stutgard, called the German Observer, and to interdict the editor from editing any periodical publication for the next five years. The ambassador of Wurtemberg declined voting on this occasion, and we hope the king of Wurtemberg will not be bullied into compliance by the three ex accomplices of Bonaparte. Now, the most singular part of this affair is, that the Hanoverian minister at the Diet voted in the spirit of the holy alliance!!! The offence of the German editor was, that he censored the *job* of the inquisition established at Mayence by virtue of the Congress of Carlsbad, each of the members of which has for four years past received 4*l.* sterling, per diem, for doing nothing! Who knows, but that in a little time the ambassadors of Austria, Russia and Prussia, will be withdrawn from England. Indeed, we know that the Austrian and Prussian ambassadors intend shortly to leave this country, and that their successors have not yet been appointed!—*British Monitor.*

Stutgardt, June 14.—In compliance with the decision of the Diet of the German confederation, the remaining copies of the German Observer have been sealed up, and that journal, in its last number, published yesterday, which contained nothing but that notice, took leave of its readers, and thanked them for their confidence.

SONG OF A SPANISH PATRIOT AFTER DEFEAT.

Though freedom's toledo is shivered,
Which of late leap't with joy to the light of the day—
Though the lances are broken, which quivered,
In the sun, 'mid the pride of our martial array;
Though the ranks of our warriors are broken,
And their bodies are strewed on the plains,
And the strains which of joy and freedom have spoken
Are now hushed by the rattling of chains—
The toledo again shall leap forth to the light,
And our banner again shall wave o'er the fight;
The lance, yet again, shall be placed in the rest,
And the corselet shall shine on the warrior's breast;
The watch word of freedom once more shall be spoken,
And our chains shall for ever and ever be broken;—
Though 'twas not the morning which shined,
While in slavery's darkness we pined—
'Twas the lights on the east which often appear
As heralds, to tell that the morning is near.
Then watch yet awhile, soon the day light will come,
And joy shall engladden our own native home;
When our voices shall shouting our freedom proclaim,
And curses shall fall on the proud d'Angouleme.

ARION.

LONDON.

July 18.—The campaign in the Peninsula still languishes without any promise of an immediate result. A ministerial paper of yesterday evening, intimated that the French government has professed an apprehension that the Cortes of Cadiz are about to bring Ferdinand to a trial, which is to terminate in the decapitation of that monarch. The paper adds, that our own government refuses to give credit to the existence of any such design, and all the circumstances of the case concur in rendering its existence quite improbable; the Cortes at Cadiz can scarcely be so imprudent as to commit themselves by an act, which would furnish to their enemies, already thirsting for their destruction, a pretext for the most merciless exercise of the conquest that it is plain awaits them. They may, indeed, threaten such a proceeding to arrest the advance of the French, but it is more probable that the latter have fabricated the rumour, in order to rally round the royal standard more of the Spaniards than have hitherto manifested a disposition to array themselves beneath it.

We have received Corunna papers to the 13th inst. and letters from Madrid to the 6th inst.—The most important communications from Corunna relate to the conduct of general Morillo and his army. From a correspondence which Sir R. Wilson had with that commander we learn that Morillo recommended submission to the French, from which Sir Robert Wilson concludes that he has passed over to the interests of the invader. We trust that this conclusion is hasty; Morillo may with the most patriotic views for a time dissuade his countrymen from exhausting their resources, and the enthusiasm of the people, by an ineffectual resistance; and undoubtedly the abandonment of the Cortes of Cadiz is not necessarily a defection from the cause of Spain. These papers also bring a proclamation of general Quiroga, who appears to have carried off part of Morillo's army, inviting all descriptions of Spaniards to unite for the expulsion of the French.

The accounts from Madrid confess that the regency is not a little embarrassed by financial difficulties, and intimate that the deficiency of the pecuniary means of prosecuting the war might possibly lead to some misunderstanding between the French and their Spanish allies.

With respect to the war itself the last arrivals do not furnish any important particulars, but the details of an unimportant affair at Santona. It is said in the French papers that general Ballasteros has made a movement, indicating an intention to seize the passes of the Sierra Morena, a step by which he would effectually intercept the return of Bourdesoult and Boumont.—Should Heaven inspire this commander, and Morillo, who still maintains his independence upon either regency, with moderate councils, there is still some hope for Spain.

Letters have been received from Oporto to the 3d; they describe that city as suffering under all the terrors and confusion of a military predominance. The soldiers, availing themselves of the power and versatility acquired by their double treachery, to oppress impartially the royalists and constitutionalists.

Perhaps the most interesting article of news received during the week, is a document which we find in the Bremen papers. It is one of those unsigned, unauthenticated manifestoes, with which it has pleased the different members of the holy alliance, from time to time, to inform, instruct, or amuse, the people of Europe. The subject of it is that which at present engrosses the attention, and usurps no small share of the indignation of the civilised world—the invasion of Spain. The writer does not lay much stress upon the vices of the Spanish constitution. His justification of the invasion of Spain is more simple and practical. He says that, in the first place, a little warlike recreation was necessary for the political health of France; and, secondly, that the war was necessary to restore to the Spanish people the inquisition, which, it seems, they passionately desired.

The avowal of the first proposition is a startling novelty in politics, though the motive which it professes has, no doubt, too frequently served to inflict misery on the human race.

If France is, as often as she labours with internal inflammation, to cool her peccant humours by bathing in the life blood of her neighbours, then, we say, it were better at once to abolish the chronic cause of this periodical inflammation,—the Bourbon dynasty; or, by the dismemberment of their kingdom, to slay this *minotaur* before any more independent states are sacrificed to his voracity.

The next justification of the Spanish invasion is, that it is designed to restore to the Spanish people the blessings of the inquisition, which, as we have said, they are understood to love to distraction.

Two parties in Spain, perhaps, may desire the restoration of the inquisition: the clergy, who would have to exercise its tremendous power, and the populace, who in their ignorance or degradation, are safe from its terrors. They too are, perhaps, the numerical majority; but, surely, the will of the numerical majority, ought not to prevail, when opposed to the wishes of those classes which comprise the rank, the wealth, and the intelligence of a country; and it is mere madness to conceive that the nobility, the wealthy, and the intelligent in Spain can desire the restoration of the inquisition.

PERSIA.

The Persian minister, Mirza Mahomed Saulit, having effected the object of his mission to this country, and made the necessary arrangements for his departure for Russia, in the Jasper sloop of war, has issued, as his last public act, an official notification from the prince royal of Persia, to the people of England, and the several other European nations, of which the following is a copy:—

"As many families from European countries have lately resorted, some to America and New Holland, and others to Georgia and Daghistan, as settlers; his royal highness Abbas Mirza, the prince royal of Persia, through the medium of his minister at the court of Great Britain, personally assures all those who may be inclined to take up their residence in his kingdom of Adzirbijan, of which the capital is Tabriz, that, on their arrival in the district of Sauvidgebou logh, he will immediately assign to them portions of land, with residences attached, and every requisite for their comfort and subsistence.—The soil will yield abundant crops of wheat, barley, rice, cotton, and every species of fruit or grain they may choose to cultivate; and the natural produce of the country exceeds that of any other quarter of the globe. Besides receiving grants of lands, such settlers shall, as long as they reside in Persia, be exempt from all taxes or contributions of any kind; their property and persons be held sacred, under the immediate protection of the prince himself, who further engages, that they shall be treated with the greatest kindness and attention, and, as is the custom of Persia, be at full liberty to enjoy their own religious opinions and feelings, and to follow, without control or interruption, their own mode of worship. As all travellers who have visited Persia agree that it is the best climate under the sun, it is only necessary to state, by way of exemplification, that it is the usual place of resort for persons whose health has been impaired by a residence in India, and it rarely happens that such invalids do not speedily become convalescent from the change.

"His royal highness, in issuing his commands to give publicity to these sentiments, is prompted by an ardent desire naturally to promote the welfare of settlers, and the improvement of his country; which he is convinced from past experience would be greatly advanced in knowledge, and materially benefited in every point of view, by a more extended and familiar intercourse with Europeans, and especially with those whom he has ever felt pleasure in designating "his English friends."

"The undersigned, in thus promulgating the views and wishes of his prince, in obedience to the positive commands with which he has been honoured, scarcely conceives it necessary to offer any observations upon the assurances given in this paper, as the character of his royal highness is so well understood, and has been so duly appreciated by the subjects of Great Britain who have for years been domiciled in Persia, and to which many authors both of that and other countries have added their testimony; but for the satisfaction of such individuals as may not have the facility of obtaining information upon this point, the prince's devoted servant, and humble representative, begs leave to state, that his royal master has ever been characterized as amiable, just, benevolent, and honourable in the highest degree; though dignified in his deportment, extremely affable; proverbially of a liberal, enlightened, and magnanimous mind; possessing great intellectual powers, which are nobly applied; a strenuous advocate for pure morality, and religion without bigotry; the friend of the oppressed and needy; uniformly administering strict and impartial justice, but at the same time exercising his high prerogative with the most merciful consideration; ardent in his endeavours to cultivate the mind, and improve the condition of all classes of his subjects, as far as the circumstances in which he is placed will admit; indeed, it may be said with truth, that he is pre-eminently distinguished for every virtue that is estimable in civilized society, or that can adorn and dignify the monarch or the man.

"MAHOMED SAULIT.

"No. 25, Great Coram-street, London, July 8."

MEDITATIONS ON AN OLD COAT.

——— Quæque ipse . vidi,
Et quorum pars magna fui.

I hate a new coat. It is like a troublesome stranger that sticks to you most impertinently wherever you go, embarrasses all your motions, and thoroughly confounds your self-possession. A man with a new coat on is not at home even in his own house; abroad he is uneasy; he can neither sit, stand, nor go like a reasonable mortal.

All men of sense hate new coats, but a fool rejoiceth in a new coat. Without looking at his person, you can tell if he has one on. *New coat* is written on his face. It hangs like a label on his gaping mouth. There is an odious harmony between his glossy garment and his smooth and senseless phiz; a disgusting keeping in the portrait. Of all vile exhibitions, defend me from a fool in a new blue coat with brass buttons! Avaunt then, new coat! Hence horrible substance, broad-cloth mockery hence! But come, thou old coat fair and free; be thou my muse, be thou my Charon! Conduct me to the elysium of threadbare essayists, battered beaus, and jobbing tailors, where the genius of shreds and patches dwells in some fairy monmouth st. while eternal cabbage springs beneath his feet.

An old coat is like an old acquaintance.—However stiff you may have felt with either at first introduction, time makes you perfectly easy with both; with both you take equal liberties; you treat neither with much ceremony. An accidental breach with either is soon repaired.

An old coat is favourable to retirement and study. When your coat is old, you feel no tendency to flaunting abroad or to dissipation.—Buffon, they tell us, used to sit down to write in his dress wig, and Haydn to compose in a new coat and ruffles. I cannot conceive how they could manage it. I could no more write an article in a new coat than in a strait waistcoat. Were I to attempt it, my very good friends, the public, would be severe sufferers.

A happy thought, by the way, just strikes me. You may tell by the manner of an author how he is usually dressed when composing. I am convinced that Sir Walter Scott writes in an old coat. Lord Byron without any coat at all, Geoffrey Crayon in the ordinary dress of a gentleman, neither new nor old. Cobbett in a coat very often turned Moore in a handsome brown frock and nankeen trowsers. Croly in full dress. Leigh Hunt in a night gown, of a fantastic pattern, and somewhat shabby. Wordsworth in a frieze jacket and leather gaiters. The late Mr. Shelley wrote in a dread nought. Coleridge in a careless dress, half lay, half clerical.

Your old coat is a gentle moralist; it recalls your mind from external pomps and vanities, and bids you look within. No man ever thinks of drawing the eyes of the ladies in an old coat; their flattery is not likely to turn his head as long as his coat remains unturned. A friend asked me to go with him last night to the Opera; I consulted my old coat, and stayed at home to write for the benefit of posterity.

I cannot say that I have so great an attachment to other aged articles of dress as to an old coat. An old waistcoat is well enough; but old breeches are treacherous friends, too apt to desert you on a pinch; their friendship rests on a very slight foundation, and they often fail those who are *in need*.

Not so an old coat; it sticks by you to the last. With a little care you may wear it for years, nay, for life. The vulnerable parts of an old coat are the arm pits, the elbows, and the skirts; of those you must be cautious. I remember a friend who was rather attached to emphatic gesticulation, and used to elevate his arms to an indiscreet height long after his coat had passed its grand climacteric: this should be avoided. I recollect another, an old brother soldier, who Joseph like, left his skirts in his washerwoman's hands one morning, and went to parade in a short jacket, though not belonging to the light infantry.

I have seen an old coat appear to monstrous advantage on the body of a great buck: as thus—he was well dressed in all other respects, immaculate waistcoat, unexceptionable inexpressibles, silk stockings in perfect health, but coat as old as Adam. Thus attired, he used to coquet at a ball with immense applause. Next evening he visited his partners in a suit that Rich Steele would call fire new.

The indifference with which you enter into all sorts of places and adventures when your coat is old, your gallant independence of the weather, your boundless scorn of coaches and umbrellas, the courage with which you brave every accident by flood and field, are all conspicuous advantages of an old coat.

The last benefit I shall notice of an old coat, is the exercise it affords to the genius of the wearer. Judgment, taste, and fancy are equally strengthened by the patching, disguising, and setting of it off to the best advantage. I found a friend the other day busily engaged on a blue coat, that, to all seeming, was in the very last stage of decrepitude. First, he patched the elbows, &c. and strengthened the tottering buttons. Next came brushing and dusting, a ticklish operation let me tell you. Then came watering; your water is a sore refresher of your whoreson old coat. Then came a second brushing, with a soft brush. Then he took a sponge, dipped it in ink mixed with vinegar, and rubbed the seams of the garment withal. Lastly, he polished the buttons with a piece of soft leather. After all this, the coat was not to be recognised by its most intimate friends. There was as much difference between it and its former self, as between an old beau of sixty when he first rises in the morning, bald, grizzled, rough and toothless, and the same beau shaved and dressed, with his false teeth, his painted eyebrows, and new black wig.—*Museum*.

A False alarm.—A few days ago the inhabitants of one of the principal cities in the West of England were filled with conjecture and consternation at the following notice, painted in large capitals on the front of a house recently fitted up and repaired. "Mrs. M——, from London "*deals in all sorts of Ladies*." All was consternation! Inquiry was instantly set on the foot as to who this Mrs. M. might be? No one could tell; she was a stranger from London about to establish a new concern.—Great anxiety prevailed as to this equivocal proclamation of the new establishment. For two whole days all was conjecture and consultation. On the third morning, behold, the mystery was unravelled. The house painter, who had, it seems, been suddenly attacked by a severe fit of gout, returned to finish his work and in ten minutes concluded it by adding—"*and gentlemen's wearing apparel*."

An *old* gentleman, of the name of *Gould*, having married a very young wife, wrote a poetical epistle to a friend, to inform him of it, and he concluded thus:

'So you see, my dear Sir, though I'm eighty years old,
A girl of eighteen is in love with *old Gould*.'

To which his friend replied,

'A girl of eighteen may love Gould it is true.
But believe me, dear, Sir it is Gold without U.'